

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **N. V. C.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 7. 2007, č. j. 60 Az 46/2006 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 20. 7. 2007, č. j. 60 Az 46/2006 - 23, zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-367/VL-10-05-2006, ze dne 6. 4. 2006, a rozhodl dále, že žádný z účastníků, ani Česká republika, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas blanketní kasační stížnost, kterou podáním ze dne 17. 8. 2007 doplnil.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci.

Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné, ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu není jenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít

o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. a namítal, že žalovaný při zjišťování skutkového stavu věci porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu, a krajský soud měl proto rozhodnutí žalovaného zrušit. Stěžovatel poukázal na režim a potlačování základních lidských práv a svobod ve Vietnamu a namítal, že žalovaný správní orgán, ani krajský soud nepřihlédl k informacím o situaci ve Vietnamu. Konstatoval, že vzhledem k jeho žádosti o azylu mu po návratu hrozí pronásledování ze strany státních orgánů. Stěžovatel namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav a zdůraznil, že vyvinul maximální úsilí, aby svá tvrzení doložil. Tíha důkazního břemene by přitom podle stěžovatele měla být rovnoměrně rozložena mezi žadatele a správní orgán; stěžovatel k tomu odkázal na Příručku k postupům a kritériím pro určování postavení uprchlíků. Dále namítal, že soud dostatečně nezkoumal důvody rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu. Podle stěžovatele došlo k porušení zásad týkajících se mezí volnosti správního uvážení; stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že jeho osobní situace v zemi původu je důvodem pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel zdůraznil, že samotný obsah pohovoru svědčí o tom, že žalovaný již při sepisování protokolu postupoval tak, aby mohl žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou. Tímto postupem žalovaný porušil základní zásady správního řádu.

Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel v žádosti o udělení azylu uvedl ekonomické důvody (nemohl najít stálé zaměstnání, nemohl se se synem uživit, v České republice chce vydělat peníze), rodinné důvody (manželka s druhým synem odjela v roce 1994 do České republiky a od té doby o nich nemá zprávy) a vůli nežit v České republice nelegálně. V případě návratu se stěžovatel neobává ničeho, ale vrátit se nechce. Při pohovoru stěžovatel doplnil, že ve Vietnamu neměl žádné problémy se státními orgány, policií, soudy, ani jinými státními institucemi. Z uvedených tvrzení stěžovatele je zjevné, že v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Žalovaný proto žádost stěžovatele o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

V takové situaci není na místě zkoumat existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jak vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 244/2004, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 - 45, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 349/2004, www.nssoud.cz.

Otázkou aplikace ustanovení § 14 zákona o azylu v případě, že je žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná, se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 15. 9. 2005, č. j. 7 Azs 138/2005 - 69, www.nssoud.cz. Účelu humanitárního azylu a přezkumu výroků rozhodnutí o této formě azylové ochrany se Nejvyšší správní soud

věnoval např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, www.nssoud.cz, a v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, www.nssoud.cz.

Azylovou irelevantnost ekonomických problémů vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, www.nssoud.cz.

Povinnost správního orgánu zjistit úplně a přesně skutečný stav věci je limitována tvrzeními žadatele o azyl, což Nejvyšší správní soud judikoval např. ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, www.nssoud.cz.

K otázce zkoumání překážek vycestování v případě zjevně nedůvodné žádosti se Nejvyšší správní soud vyslovil např. ve svém rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č. j. 5 Azs 230/2004 - 45, www.nssoud.cz, nebo ve svém rozsudku ze dne 9. 9. 2004, č. j. 2 Azs 147/2004 - 41, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 409/2004, www.nssoud.cz. Problematiku existence skutečností zakládajících překážky vycestování do Vietnamu řešil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 4. 7. 2006, č. j. 4 Azs 387/2005 - 66, www.nssoud.cz, nebo ve svém rozsudku ze dne 24. 1. 2006, č. j. 2 Azs 260/2005 - 42, www.nssoud.cz, případně ve svém rozsudku ze dne 12. 5. 2006, č. j. 5 Azs 322/2005 - 77, www.nssoud.cz.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu